

BRONZEN SLANGEN

Gishilds longen brandden, toen de bronzen slang omhoogsprong en rook en vuur spuwde. Hoestend wankelde ze naar achteren. Iemand gaf haar een stevige duw. Er werden bevelen gebruld, maar die klonken slechts als een dof gedreun in haar dove oren. Gezichten, zwart van de kruitdamp, zweefden als donkere maskers met lugubere, wit-glinsterende ogen door de duisternis. Opnieuw kreeg Gishild een duw. Een gebukte gestalte sleepte een zware ijzeren kogel mee.

‘Schoonvegen!’ De schelle meisjesstem was het eerste wat Gishild duidelijk kon horen. Misschien omdat het geluid zo van het helse kabaal om haar heen verschilde. Anne-Marie drukte haar duim in het zundgat van het grote bronzen kanon. Joaquino wrong zich langs de loop, waarvan de hitte de lucht liet trillen. De novice met zijn brede schouders had zijn hemd uitgetrokken. Zweet dat met kruit vermengd was, stroomde als zwart bloed over zijn borst. Hij draaide de zware laadstok, dompelde de spons aan het andere einde in een emmer die naast het stuk geschut stond en stootte hem dan in de monding van de bronzen slang.

De geschutskamer trilde. De prinses werd overspoeld door het gedonder van de kanonnen. Het lawaai liet haar hoofd bijna barsten.

Gishild drukte haar beide handen tegen haar oren. Ze beefde over haar hele lichaam. Ze tuimelde achterover en botste tegen de baardige geschutmeester. Zijn eeltige handen grepen haar beide armen. Met een ruk draaide hij haar om en gaf haar een duw, waardoor ze in de andere richting wankelde.

Tranen van woede stroomden over Gishilds wangen. Ze wilde niet opgeven, maar ze hield het niet langer uit.

Opnieuw trilde de geschutskamer door het gedreun van een

kanonschot. Alsof ze een slag met een zweep had gekregen wierp de prinses zich naar voren. Fel licht priemde in haar ogen, toen ze op het hoofddek van de galjas kwam. Ze hoefde helemaal niet op te kijken om te weten dat men haar glimlachend aanstaarde. De haakbusschutters en ridders bij de reling, de roeiers die zich in de zon op hun roeibanken hadden uitgestrekt, zij hadden allemaal niets beters te doen dan toe te kijken voor welke novicen de kruitdamp te veel werd en wie zijn vuurdoop doorstond.

Met haar ogen strak op het dek gericht liep ze naar de voorste mast en ging daar zitten. De zwavelachtige kruitsmaak kleefde aan haar tong; ze was misselijk. Een eind verderop hurkte Raffael. Zijn zwarte haren hingen in pieken over zijn voorhoofd. Zijn gezicht was zwart glanzend, alsof het in de inkt was gedoopt. ‘Ik hou van paarden,’ mompelde hij binnensmonds. ‘Die vervloekte kruitvreter kunnen me gestolen worden. En dit vervloekte schip kan me ook gestolen worden.’ Gishild zag hoe hij zijn neus ophaalde en op het dek wilde spugen, maar zich toen bedacht. Kapitein Alvarez hield van zijn schip en het was beslist niet verstandig om de geliefde van een andere man te bespugen.

De prinses moest onwillekeurig lachen om haar gedachtesprong.

‘Trek het je niet aan,’ klonk een vertrouwde, warme stem achter haar. Het was Drustan, de ridder met zijn ene arm, de magister van hun lans. ‘Ik moest er ook niets van hebben. Ik geloof dat ik het net zo lang in de geschutskamer heb uitgehouden als jij.’

Hij legde zijn hand op Gishilds schouder en kneep er zacht in. ‘Ik weet het, vaak zijn we wat bruusk... En ik weet ook hoe kwetsend een glimlach op het verkeerde moment kan zijn. Maar geloof me, dit is allemaal niet om jullie te vernederen. Tjured geeft elk van zijn kinderen minstens één groot talent. Wij zijn op zoek naar jullie kwaliteiten. En wanneer we die ontdekt hebben, dan vijlen we die bij tot we het beste uit jullie weten te halen. Wat voor zin zou het hebben jou het commando in een geschutskamer te geven, wanneer je daar op zijn best middelmatig zou presteren? Maar je bent wel een buitengewone schermster. Dus als je wat ouder bent, zullen we je aan onze beste schermmleraren toevertrouwen. Maar we zijn nog altijd op zoek... Wanhoop niet. Drie jaar duurt dit deel van jullie opleiding. Dan weten we hoe god jullie heeft geschapen en welke talenten hij je heeft meegegeven.’

Gishild probeerde zich voor de vriendelijke stem en de troostende woorden af te sluiten. Ze wilde er niets van weten. Ze wist heel zeker dat ze geen talenten van Tjured ontvangen had, want zij was de prinses van het Fjordland en zij aanbad andere goden! Misschien wilde ze ook gewoon haar verdriet en haar woede niet laten varen.

Ze keek omhoog naar het bovendek van het voorkasteel. Daar stonden de kapitein en een paar ridders, omhuld door de rook. Ze bestudeerden de inslagen van de kanonskogels in een steile rode rotswand die zich op een afstand van ongeveer driehonderd schreden uit de spiegelgladde zee verhief. Deze mensen waren haar vijanden, ook al leefde Gishild momenteel midden tussen hen. Dat mocht ze niet vergeten! Daar stond Lilianne de Droy, de vroegere commandeuse van Drusna, die Gishilds vader zware nederlagen had toegebracht, samen met haar zuster, de schermkampioene Michelle. Luth mocht weten hoeveel Drusniërs en Fjordlanders Michelle had gedood.

De jonge krijgsvrouw scheen haar blik gevoeld te hebben. Plotse-ling draaide ze zich om en glimlachte tegen haar.

Gishild betrapte zich erop, dat ze de glimlach beantwoordde. Onmiddellijk verstrakte haar gezicht tot een grimas. Dat mocht ze niet doen! Laat je niet inpalmen, berispte ze zichzelf. Zij zijn de vijand, jij hoort niet bij hen!

Ze zuchtte. Het was zo moeilijk. Zo verwarrend...

‘Geloof me, je hoeft je werkelijk niet te schamen dat je uit de geschutskamer bent weggelopen,’ zei Drustan die haar gelaatsuitdrukking volkomen verkeerd had begrepen.

Kruitknappen droegen nieuwe kruitladingen voor de bronzen kanonnen uit de kruitkamer diep onder in het schip omhoog. Het kruit bevond zich in zachte linnen zakken met dubbele naden. Hun cilindrische vorm kwam overeen met de doorsnede van de kanonloop, waar ze in geschoven werden. Iedere kruitzak bevatte een zorgvuldig afgewogen lading voor een schot over middellange afstand. De stof was met was ingewreven en waterafstotend. De kruitknappen stapelden de ladingen vlak voor de ingang van de geschutskamer op, vlak naast de voorraad ijzeren kanonskogels die daar in halfronde putten lag.

Opnieuw liet het gedonder van een bronzen slang het grote schip

trillen. Uit de rook van de geschutskamer die aan de achterzijde open was, kwam Luc het dek opgelopen. Met knipperende ogen veegde hij met zijn onderarm over zijn voorhoofd dat glom van het zweet. Hij keek haar kant op en knipoogde naar haar. Gishild knikte. Opnieuw speelde er een lachje rond haar lippen. Ze kon er gewoon niets aan doen, niet bij Luc. Wanneer ze hem zag, ebde alle woede uit haar weg. Sinds de nacht onder de galg, waarin ze hem verwarmd had en haar geheim met hem had gedeeld, was ze veranderd.

Hij wilde haar ridder zijn, dat had hij haar sindsdien tientallen keren gezworen. Nu was hij er echter mede getuige van hoe zij had gefaald. Ze had de proef in de geschutskamer niet doorstaan! Hij tilde een van de kruitzakken op zijn schouder, voedsel voor de machtigste vuurmond van het schip, de *Heilige Gramschap*.

Luc zou ooit tot een knappe man opgroeien, dacht Gishild. Slank en gespierd was hij, een beetje als de elfen aan het hof van haar vader. In gedachten verzonken speelde ze met haar haar. Ze vond het nog altijd veel te kort. Het zou vele manen duren voor het weer zo lang was als voor haar ontmoeting met de barbier uit Paulsburg. Zo lang...

De fijne haartjes op haar armen gingen overeind staan. Een ijzige koude verspreidde zich door haar buik. Verward keek ze naar de hemel om te zien of er een wolk voor de zon was gedreven. Het was windstil, de grote zeilen hingen slap van de ra's omlaag. Geen zijden vlag bewoog. Er was geen wolkje aan de hemel.

Gishild sloeg haar armen om haar lichaam. Ze had het zo koud alsof de winter plotseling was ingetreden, maar hij leek alleen voor haar te zijn gekomen. Ze keek om zich heen. Niemand anders leek het koud te hebben. Haar ogen dwaalden naar de geschutskamer en zochten Luc, maar in de dichte kruitnevel waren alleen silhouetten zonder gezicht te zien die met nauwkeurig ingestudeerde passen op de maat van de bronzen slangen dansten.

Misschien moest ze huiveren van het zweet dat op haar lichaam droogde?

Een donderslag die gepaard ging met felle vuurtongen verdreef al haar gedachten. Een luchtstroom streefde haar kort. Een vinger van de dood. Uitgestrekt naar haar...

Toen hoorde ze een doffe klap op het hout. Nog altijd laiden de

vlammen op het open geschutsdek op.

Gishild kon alleen maar staren. Met ogen die groot waren van schrik... Niet in staat de beelden met gedachten te verbinden. Niet in staat zich te bewegen of een geluid over haar lippen te laten komen. Uit haar ooghoek zag ze een goudglanzend stuk brons in de mast steken, het had haar op minder dan een duim na gemist.

Ze zag hoe de gevallen ridders op het dek boven het geschut weer overeind krabbelden. Allemaal, op een na. Ze zag het gebroken hout van een plank. Ze zag de haakbusschutter die als een dronkenman over de reling hing en wiens bloed in zee stroomde. En toen kwamen er gestalten uit de geschutskamer gewankeld. Vleesgeworden schaduwen, zwart van de rook en het kruut. En ze lieten donkere bloedsporen op het dek achter.

Gishild herkende Joaquino, die Bernadette in zijn armen droeg.

Met die naam werd de ban verbroken. De prinses begon te lopen.

Vanaf het bovendek klonken bevelen. De krijgers en roeiers probeerden te helpen. Kapitein Alvarez kwam de trap naar het bovendek af. Op zijn zilveren borstkuras zaten helderrode vlekken.

Gishild drong langs hem heen. Een hand greep haar beet, maar ze rukte zich los. Ze was maar van een enkele gedachte vervuld: Luc! Hij was niet bij de gestalten die uit de rook opdoemden.

Ze trapte op iets zachts en had niet de moed naar de grond te kijken. De kruutdamp brandde in haar ogen. ‘Luc?’

Naast de *Heilige Gramschap* lagen languit uitgestrekte gestalten. Angstig knielde ze neer. Een mens zonder gezicht lag op de rokende affuit. De loop van het grote kanon was gebarsten. Gloeiende bronzen splinters staken in het dek en de wanden van de geschutskamer. Bleke vlammentongen lekten rond de splinters over het droge hout. Snippers rokend papier dansten in de lucht.

Eindelijk ontdekte ze Luc. Hij lag dicht bij de stuurboordwand. Iets donkers druppelde van het plafond op zijn borst. Bloed sijpelde uit een van zijn mondhoeken.

Gishild pakte hem onder zijn oksels en wilde hem meetrekken. Hij was zwaar. ‘Zeg iets tegen me...’

Hij reageerde niet. Bewusteloos hing hij in haar armen, zijn hemd doorweekt van het bloed. Eindelijk kwamen ook andere redders de geschutskamer binnen. Een roeier met tatoeages op zijn bovenar-

men tilde Luc op en droeg hem in zijn sterke armen weg. Gishild week niet van zijn zijde.

Voor hen wankelde Anne-Marie naar het dek. Haar linkerarm hing slap naar beneden. Waar haar hand had gezeten, was nu zwart verbrand vlees te zien. Gishild riep haar naam, maar Anne-Marie liep gewoon door. Het leek alsof ze niet meer wist waar ze zich bevond.

Glinsterend licht maakte dat Gishild niets meer kon onderscheiden. Er siste iets. De prinses bleef staan. Ze sloeg haar handen voor haar gezicht. Een verzengende kruitlucht kwam haar tegemoet.

‘Weg hier!’ Nog altijd verblind hoorde ze de stem van Drustan. ‘Allemaal weg hier!’

Opnieuw siste er kruit. De hitte golfde over Gishild heen. Brandde op elk stukje huid dat niet door stof was bedekt. Haar handen deden pijn. Tranen stroomden over haar wangen. Vaag kon ze zwarte vlekken en licht onderscheiden. Een wereld zonder kleur. Dichte rook kronkelde als een levend wezen over de grond, een stralend licht ging eraan vooraf en schoot in haar richting. Het zag er fraai uit, vonken in het rond spetterend en snel voortijlend. Als een levend wezen.

En toen sprong het op een enkele linnen zak af, die een kruitknaap voor de geschutskamer had laten vallen.

‘Het kruit!’ Op het moment dat Drustan dit schreeuwde, wierp hij zich languit tegen het dek.

De roeier die Luc droeg liet de jongen vallen en probeerde de reling te bereiken om zijn toevlucht in het veilige water van de oceaan te zoeken. Tientallen mannen en vrouwen sprongen overboord.

Een felle steekvlam, zo hoog als de masten, schoot naar de hemel. Vuurtongen lekten ver over het dek en wie ze raakten brandden ze binnen een hartslag het vlees van de botten. De hete adem van de explosie voerde de mensen als dorre bladeren in de herfstwind mee.

Gishild wierp zich op Luc. Ze hield hem vast omklemd. Vlammen verschroelden haar haar. Ze voelde Lucs warme bloed tegen haar lichaam en een metaalachtige smaak, als wanneer je langs glanzend gepoetst koper likte, vulde haar mond. Gishild drukte Luc zo dicht tegen zich aan, zoals ze als kind vaak haar lappenpop tegen zich aan gedrukt had.

Lucs ogen waren ver opengesperd. Er was bijna alleen maar wit te zien. Zijn pupillen waren zo ver naar boven gedraaid alsof hij in zijn hoofd wilde kijken om zijn gedachten te zien. ‘Help!’ schreeuwde Gishild, maar haar stem ging verloren in het tumult aan dek. ‘Help!’

Te midden van de rook en de vlammen stond Anne-Marie daar. Als door een wonder was ze aan het vernietigende vuur ontkomen. Maar op twee schreden van haar vandaan lag de stapel kruitladingsen. En over het lichte linnen van de bovenste zak kroop een smeulende gloed.

Anne-Marie boog zich voorover naar de smeulende zak. Haar gezonde hand klauwde in het linnen. Ze tilde de zak onbeholpen op en liep met eigenaardig houterige stappen naar de reling. Ze bewoog zich als een slecht gestuurde marionet, dacht Gishild, terwijl ze Luc vasthield en wachtte tot ze Anne-Marie en het hele schip in een volgende vuurzuil ten onder zou zien gaan.

Vanuit haar ooghoek zag Gishild hoe Lilianne een emmer water over de overgebleven zakken kruit leeggoot.

Anne-Marie bereikte de reling en liet zich gewoon voorovervallen.

De prinses hoorde de plons in het water. Ze haalde opgelucht adem. Het schip trilde, alsof het een zucht van verlichting had geslaakt.

‘Aan de riemen!’ klonk de kalme stem van de kapitein.

Gishild voelde de tranen over haar wangen stromen. Overal lagen gewonden. Het dek was rood van het bloed. ‘Help,’ riep ze nogmaals.

Drustan boog zich naar haar toe. ‘Waar ben je gewond?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Dat is mijn bloed niet. Luc... Je moet...’

De magister duwde haar met zachte drang weg. Met zijn hand betastte hij Lucs hals. Gishild kon zien hoe de spieren in Drustans wangen zich spannen. Pezen als vlezige draden verschenen in zijn hals. ‘Alvarez!’

‘Wat is er met hem aan de hand?’ vroeg Gishild.

De magister antwoordde niet. Hij scheurde Lucs hemd open. Iets blauwzwarts welde hem door de met bloed doorweekte stof tegevoet. ‘Alvarez!’ riep hij nog een keer en zijn stem klonk schrill. Hij drukte met zijn hand de kabel terug, die uit het hemd naar buiten wilde dringen.

Gishild zag hoeveel bloed er uit de wond stroomde en een ijzige kou verspreidde zich door haar lijf.

‘Help de anderen! Maak je nuttig!’ snauwde Drustan plotseling tegen haar.

De prinses greep Lucs hand. Die was ijskoud. Haar plaats was aan zijn zijde. Hij was toch haar ridder!

GROTER DAN WIJ

‘Zie je dat?’ Voorzichtig depte Drustan de korst geronnen bloed. Hij was groot en dik en kwam onder de zachte druk van de spons los van de bruinverbrande huid van de jongen. ‘Jij hebt hem gezien. Hij had dood moeten zijn.’

Alvarez strekte zijn hand uit en streek zacht over Lucs buik. Geen litteken, niets wat op de afschuwelijke wond wees. Hij drukte zacht en keek naar het gezicht van de jonge novice. Hij was nog steeds buiten kennis. Hij kreunde niet, ook niet toen de kapitein de druk versterkte.

‘Geen inwendige verwondingen.’

Drustan likte over zijn lippen. De magister maakte een koortsige indruk. Hij had zijn krachten volkomen uitgeput in de strijd om het leven van zijn broeders en zusters te redden. Zijn ingevallen gezicht was bespikkeld met donkere baardstoppels en hij had dikke wallen onder zijn ogen. ‘Je moet wat gaan rusten.’

Drustan keek hem aan. ‘We moeten Luc in de gaten houden! Iets dergelijks bestaát gewoon niet... Hij is geen moment bij kennis geweest.’

‘En het is uitgesloten dat jij...’

De magister lachte bitter. ‘Ik?’ Hij draaide zich wat opzij zodat zijn lege mouw beter te zien was. ‘Drijf je de spot met me? Denk je dat ik een invalide was, als ik zulke krachten bezat?’

‘Dat betekent dat hij zichzelf heeft genezen. En dat in zijn slaap...’

‘Ja.’ Drustans stem was niet meer dan een gefluister. Hij boog zich dicht naar Alvarez toe. De magister rook onaangenaam naar zurig zweet. En hij had gedronken. Alvarez perste zijn lippen op elkaar. Dat mocht hij niet goedvinden! Hij kende de zwakheden van zijn ridderbroeder goed. Hij zou er met de anderen over moeten praten. Maar nu wilde hij hem daarover geen verwijten maken.

‘Je weet waar Leon bang voor is?’

Alvarez knikte. De primarch had een lang gesprek met hem gevoerd voor de *Windvanger* uit Valloncour was vertrokken.

‘Wat vandaag gebeurd is, bewijst dat Leon gelijk heeft,’ ging Drustan verder. ‘Niemand heeft de macht zo’n wond op eigen kracht te helen. Zoiets is nog nooit gebeurd! En al helemaal niet als iemand slaapt! Hij heeft zijn ware gezicht laten zien. Ze hebben hem ons in de maag gesplitst. Hij is een wisselkind! We moeten iets doen...’ De magister keek naar de bebloede medische instrumenten die op het krukje naast Lucs bed lagen uitgespreid. ‘Eén snee! Iedereen zal geloven dat hij aan zijn verwonding is bezweken.’

‘Waarom heb je het dan nog niet gedaan?’

Drustan keek hem alleen maar aan.

De kapitein bewoog zijn verkrampde schouders. Hij kon in de kleine kapiteinshut alleen maar gebukt staan. Het vertrekje was in een noodlazaret veranderd. De hele dag had Drustan in deze bedompte ruimte gevochten om levens te redden. Twee doden en zeventien gewonden: dat was de prijs voor een slecht gegoten kanon. Alvarez had gezworen dat hij de gietmeester zou vinden, die voor dit bloedbad verantwoordelijk was. Als Anne-Marie het ergste niet had weten te voorkomen... Nee, daar mocht hij niet eens aan denken. Het meisje was meer dood dan levend. Het stonk in de kamer nog altijd naar de teer waarmee Drustan haar stomp had ingewreven. Alvarez bezat de gave in gelijke mate als Drustan. Hij had aan dek zo goed mogelijk geholpen. En Luc? Alleen Tjured wist wat er met de jongen aan de hand was.

‘Ik heb met Michelle gesproken,’ fluisterde de magister. ‘De jongen is de enige overlevende uit een dorp waar de pest heerste. Niemand weet hoe lang hij tussen de doden heeft gewoond. En hij heeft haar van de pest genezen, hoewel ze al een zwart merkteken droeg. Ze hoort eigenlijk helemaal niet meer onder ons te zijn.’ Hij keek de jongen aan. ‘Evenmin als hij.’

‘Maar je hebt niet naar het mes gegrepen.’

‘Hij is toch zeker mijn leerling.’

‘En nu moet ik zijn rechter zijn?’

Drustan zweeg opnieuw.

‘Ik mag hem wel,’ zei Alvarez. Hij dacht aan het laatste toernooi. Aan het brutale bedrog, waardoor de altijd onfortuinlijke leeuwen ten minste één enkele zege hadden behaald. Ze hadden met hun weddenschappen de halve burcht van de orde van hun spaargeld beroofd. Het spel was je reinste brutaliteit geweest. Maar ze hadden geen enkele regel overtreden. Alvarez’ lach werd breder. Ja, hij mocht Luc wel. Hij had zich al vaak voorgesteld hoe de jongen op een dag een beroemde kapitein van de orde zou worden. Hij was beslist uit het goede hout gesneden om gezagvoerder te worden. Hij zou zijn best doen Luc als dekkofficier op de *Windvanger* toegevoegd te krijgen, wanneer hij zijn gouden sporen had verdiend.

‘Liliannes vervloekte vogel leeft nog. Wat Luc heeft gedaan, heeft het beest geen kopje kleiner gemaakt.’ Drustan zag er miserabel uit. Hij had zijn geloof in de jongen duidelijk verloren.

‘Wij hebben hem ook niet gedood,’ wierp Alvarez tegen.

‘Maar wij waren op het voordek,’ antwoordde de magister. ‘Te ver weg. Hij doet het hier.’

‘Het zijn altijd nog meer dan twintig schreden tot aan de kooi.’

Drustan wees naar de slanke buik van de jongen. ‘Kijk toch eens wat een kracht hij heeft. Die vervloekte adelaar zou dood moeten zijn!’

‘Geloof je niet meer in Tjured en de wonderen die hij bewerkstelligt? Misschien zijn we hier getuige van zo’n wonder. Misschien is de jongen een godsgeschenk. Stel je voor, hij is ons gezonden om onze orde die in de schaduw van de Asboom in deze moeilijke tijden ten onder dreigt te gaan, opnieuw groot en succesvol te maken. Moet zo’n kind niet anders zijn dan anderen? Moeten zijn capaciteiten de onze niet overtreffen? Stel je eens voor dat we hem doden omdat hij anders is. En omdat het ons aan godsvertrouwen ontbreekt.’

Drustan zuchtte. ‘Hij maakt me bang.’

Alvarez legde een hand op zijn schouder. ‘Vertrouw op god, broeder. Laten we profijt trekken van Lucs gaven. Twee novicen en drie van mijn mannen zijn meer dood dan levend. Wanneer Luc wakker wordt, kan hij hen misschien redden. We zullen voor anker gaan